

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA a II-a CIVILĂ

Dosar nr. 333/59/2023

RAPORT

Astăzi 15 februarie 2024, magistratul-asistent desemnat, Livia Negrea, a procedat la întocmirea raportului asupra admisibilității în principiu a recursului declarat de pârâta FOTBAL CLUB U CRAIOVA SA - prin lichidator judiciar Agenția de Insolvență SPRL împotriva deciziei civile nr. 360/A din 10 iulie 2023 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – Secția de insolvență, societăți, concurență neloială și litigii decurgând din exploatarea unei întreprinderi, precum și a recursului declarat de intervenienta în nume propriu U CRAIOVA 1948 SA și intervenienți în interesul altei persoane PELUZA SUD, FAN CLUB UNIVERSITATEA CRAIOVA - LEGIUNEA XIII, COMUNITATEA SUPORTERILOR FC UNIVERSITATEA CRAIOVA și FC U CRAIOVA SA împotriva aceleiași decizi, cât și împotriva încheierii din 14 iunie 2023 pronunțate de Curtea de Apel Timișoara.

Dosarul a fost înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția a II-a Civilă la data de 11 septembrie 2023.

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI
1. Cadrul procesual :

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Dolj – Secția I Civilă, sub nr. 11665/63/2014, reclamantul Clubul Sportiv Universitatea Craiova, în contradictoriu cu Fotbal Club U Craiova prin lichidator judiciar - Agenția de Insolvență SPRL, a solicitat să se constate deținerea de către Club Sportiv Universitatea Craiova (de drept public) a dreptului de proprietate asupra palmaresului echipei istorice de fotbal Universitatea Craiova și a tuturor drepturilor derivate care rezultă din deținerea acestuia; constatarea deținerii de către Club Sportiv Universitatea Craiova (de drept public) a dreptului de a utiliza în mod exclusiv, în scopuri comerciale și sportive, palmaresul echipei istorice de fotbal Universitatea Craiova și toate derivatele comerciale și sportive care rezultă din acest drept; constatarea nulității absolute parțiale a Actului Constitutiv al SC Fotbal Club U Craiova (fostă Fotbal Club Universitatea SA Craiova) actualizat la 15 octombrie 2012, cu privire la alineatul 3 din

Art. 2 intitulat „Forma juridică”, pentru caracter ilicit și obligarea pârâtei la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

La data de 11 decembrie 2014, U Craiova 1948 SA a depus cerere de intervenție în interes propriu.

Prin încheierea pronunțată la data de 12 decembrie 2014 Tribunalul Dolj – Secția I Civilă a admis excepția necompetenței materiale a Secției I Civile a Tribunalului Dolj și a declinat competența de soluționare a cauzei formulată de reclamantul Clubul Sportiv Universitatea Craiova în contradictoriu cu pârâta Fotbal Club U Craiova SA, în favoarea Secției a II-a Civilă a Tribunalului Dolj, dosarul fiind înregistrat sub nr. 11665/63/2014*.

2. Soluția primei instanțe

Prin sentința civilă nr. 54 din 3 februarie 2015, Tribunalul Dolj – Secția a II-a Civilă, a respins acțiunea formulată de reclamantul Clubul Sportiv Universitatea Craiova, în contradictoriu cu Fotbal Club Craiova SA prin lichidator judiciar Agenția de Insolvență, precum și cererea de intervenție principală formulată de U Craiova SA.

3. Apelul

Împotriva sentinței pronunțate de Tribunalul Dolj a formulat apel reclamantul Clubul Sportiv Universitatea Craiova.

La data de 14 septembrie 2015, Peluza Sud, Fan Club Universitatea Craiova - Legiunea XIII, Comunitatea Suporterilor FC Universitatea Craiova, FC U Craiova SA au formulat cerere de intervenție în interesul intimatei-pârâte SC Fotbal Club U Craiova SA.

Prin decizia nr. 835 din 4 noiembrie 2015 Curtea de Apel Craiova a admis apelul declarat de reclamantul Clubul Sportiv Universitatea Craiova împotriva sentinței nr. 54 din 3 februarie 2015 pronunțată de Tribunalul Dolj – Secția a II-a Civilă, pe care a anulat-o și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

În rejudecare, prin sentința nr. 149 din 23 mai 2017 Tribunalul Dolj – Secția a II-a Civilă în dosarul nr. 11665/63/2014** a respins cererea de renunțare la judecată formulată de reclamantul Club Sportiv Universitatea Craiova; a respins în principiu cererea de intervenție accesorie formulată de intervenienta Club Sportiv U Craiova în interesul reclamantei; a respins în principiu cererea de chemare în judecată a altei persoane, respectiv a Fotbal Club Universitatea Craiova SRL și Universitatea din Craiova; a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul Club Sportiv Universitatea Craiova.

Împotriva sentinței civile nr. 149/2017 din 23 mai 2017 precum și a încheierilor interlocutorii au declarat apel reclamantul Club Sportiv Universitatea Craiova și intervenienta Club Sportiv U Craiova SA în interesul reclamantului.

Prin încheierea nr. 911 din 20 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția I Civilă s-a admis cererea formulată de petentul Clubul Sportiv Universitatea Craiova și s-a dispus strămătarea judecării cauzei de la Curtea de Apel Craiova la Curtea de Apel Timișoara, cu păstrarea actelor de procedură îndeplinite.

Prin decizia civilă nr. 364 din 18 iunie 2018, Curtea de Apel Timișoara – Secția I Civilă a respins apelul declarat de către apelantul reclamant Club Sportiv Universitatea Craiova împotriva sentinței civile nr. 149/2017 din 23 mai 2017 și a încheierilor interlocutorii pronunțate de Tribunalul Dolj în dosarul nr. 11665/63/2014**, precum și apelul declarat de către Club Sportiv U Craiova SA intervenientă în interesul reclamantului, împotriva aceleiași sentințe.

Împotriva deciziei pronunțate de Curtea de Apel Timișoara au declarat recurs Club Sportiv Universitatea Craiova și U Craiova 1948 Club Sportiv SA (fostă Club Sportiv U Craiova).

Prin decizia nr. 654/18.03.2021 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 11665/63/2014**/a2, cu majoritate, a fost admis recursul declarat de reclamantul Club Sportiv Universitatea Craiova și de intervenienta U Craiova 1948 Club Sportiv S.A. (titular al cererii de intervenție accesorie în interesul reclamantului), a fost casată decizia recurată și trimisă cauza spre rejudecare la aceeași instanță; cu opinie separată, în sensul respingerii recursului.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara, după casare, sub nr. 333/59/2023.

Prin decizia civilă nr. 360/A din 10 iulie 2023 pronunțată de Curtea de Apel București Timișoara – Secția de insolvență, societăți, concurență neloială și litigii decurgând din exploatarea unei întreprinderi a fost respins apelul formulat de apelantul-intervenient accesoriu CLUB SPORTIV U CRAIOVA SA.

A fost admis apelul formulat de apelantul-reclamant CLUB SPORTIV UNIVERSITATEA CRAIOVA împotriva sentinței civile nr. 149/2017 din 23 mai 2017 pronunțată de Tribunalul Dolj în dosarul nr. 11665/63/2014** și, în consecință:

Schimbă în parte decizia apelată în sensul că admite în parte acțiunea formulată de reclamantul CLUB SPORTIV UNIVERSITATEA CRAIOVA în contradictoriu cu pârâta FOTBAL CLUB U CRAIOVA SA - prin lichidator judiciar AGENȚIA DE INSOLVENȚĂ SPRL și constată că reclamanta deține dreptul de proprietate asupra palmaresului sportiv al echipei istorice de fotbal Universitatea Craiova și a tuturor derivatelor acestuia, precum și dreptul de a utiliza în mod exclusiv în scopuri comerciale și sportive palmaresul echipei istorice de fotbal Universitatea Craiova și toate derivatele acestuia.

Mentține în rest dispozițiile sentinței apelate.

II. RECURSUL

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâta Fotbal Club U Craiova SA - prin lichidator judiciar Agenția de Insolvență SPRL.

De asemenea, au declarat recurs intervenienta în nume propriu U Craiova 1948 SA și intervenienți în interesul altei persoane Peluza Sud, Fan Club Universitatea Craiova – Legiunea XIII, Comunitatea Suporterilor FC Universitatea Craiova și FC U Craiova SA împotriva aceleiași decizi, cât și împotriva încheierii din 14 iunie 2023 pronunțate de Curtea de Apel Timișoara.

Motivele de casare privind recursul declarat de pârâta Fotbal Club U Craiova SA - prin lichidator judiciar Agenția de Insolvență SPRL.

Recurenta-pârâtă și-a întemeiat recursul pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă, solicitând admiterea recursului, casarea în parte a deciziei atacate în sensul respingerii cererii de apel formulată de apelantul-reclamant CLUB SPORTIV UNIVERSITATEA CRAIOVA și menținerea sentinței civile nr. 149/2017 din 23 mai 2017 pronunțată de Tribunalul Dolj în dosarul nr. 11665/63/2014**.

Recurenta susține că instanța de apel a interpretat și aplicat greșit în speță normele de drept material privind sarcina probei, dar și în privința modalității legale de preluare a activelor și pasivelor unei entități juridice, respectiv a unor drepturi nepatrimoniale.

În ceea ce privește sarcina probei, se arată că s-a reținut eronat de către instanța de apel, faptul că intimata-parata FOTBAL CLUB U. CRAIOVA SA nu ar fi dovedit că ar fi dobândit palmaresul istoric al echipei de fotbal Universitatea Craiova.

În acest sens se arată că, acțiunea ce face obiectul prezentei cauze nu a fost promovată de recurentă, ci de CLUB SPORTIV UNIVERSITATEA CRAIOVA, care a solicitat instanței să constate că ea este cea care deține dreptul de proprietate asupra palmaresului sportiv, și, prin urmare, sarcina probei revenea reclamantei, care trebuia să probeze susținerile sale, iar nu pârâtei FOTBAL CLUB U CRAIOVA SA care se prezumă în mod legal că îl deține.

Aceasta cu atât mai mult cu cât, din susținerile părților și probatoriul administrat pe parcursul procesului, rezulta neîndoielnic că FOTBAL CLUB U CRAIOVA SA este entitatea care a preluat palmaresul odată cu activele și pasivele echipei istorice și care a continuat activitatea fotbalistică participând la competiții sportive, fiind chiar și afiliată și recunoscută de FRF.

Ori, instanța de apel a interpretat și aplicat greșit dispozițiile art. 249 Cod procedură civilă, rezumându-se la ipoteza că, în lipsa probării situației de fapt de către

cel chemat în judecată - FOTBAL CLUB U. CRAIOVA SA, se prezuma contrariul în favoarea reclamantului care nu a probat în realitate susținerile sale.

Referitor la normele de drept material privind preluarea activelor și pasivelor, precum și a drepturilor derivate ale unei entități juridice de către o altă entitate juridică continuatoare, instanța de asemenea, face o interpretare și aplicare eronată în speță.

În acest sens, recurenta susține că instanța de apel s-a contrazis în repetate rânduri în considerentele deciziei apelate, unde recunoaște că noțiunea de palmares nu are o definiție juridică și că ar reprezenta un drept personal nepatrimonial, respectiv o listă în care se înscriu succesele și victoriile (sportive, artistice) obținute de cineva.

În continuare, recurenta arată că instanța a constatat că, prin Protocolul de predare-primire a activelor și pasivelor nr. 1937/18.02.1991, nu este menționat palmaresul istoric, însă tocmai prin natura acestui protocol nu putea cuprinde mențiuni cu privire la drepturi nepatrimoniale, denumindu-se protocol de predare-primire active și pasive, astfel că un drept nepatrimonial - cum a fost apreciat ca fiind palmaresul sportiv nu ar fi putut face parte dintr-un act care viza exclusiv active și pasive.

Mai arată recurenta, că instanța își motivează soluția făcând referire la dreptul de proprietate, care nu se pierde prin neuz, însă desconsideră faptul că dreptul de proprietate asupra unui bun imobil se poate dobândi în mod legal doar prin uz.

La pag. 28 se arată că se face abstracție de activitatea sportivă a părților din prezentul dosar, dar că trebuie să existe o legătură între dreptul asupra mărcii și dreptul asupra palmaresului. Aceasta în condițiile în care subliniem faptul că dreptul asupra unei mărci se stinge prin neuz, prin urmare comparația instanței de apel nu are niciun suport logico-juridic.

Mai susține recurenta, că instanța de apel nu a analizat și valorificat în niciun fel susținerile instanței de fond din sentința civilă nr. 149/23.05.2017 pronunțată de Tribunalul Dolj, care a reținut în mod corect faptul că:

Reclamantul nu a dovedit că a folosit palmaresul echipei istorice pentru a fi îndreptățită să i se recunoască și să îi fie consolidat dreptul în posesia și folosința căruia s-ar afla;

Deși s-a invocat dreptul asupra palmaresului ca element al patrimoniului, din modul în care a fost formulată acțiunea, scopul reclamantului era acela de a-și constitui un drept pentru viitor;

Din probele administrate, rezultă că pârâta a fost cea care a fost în posesia palmaresului cu care a fost afiliată la organismele naționale și ulterior dezafiliată, întrerupându-și temporar activitatea sportivă în anul 2011, așa cum rezulta din decizia penală nr. 1461/2016 din dosarul nr. 9319/3/2014, aceasta fiind o dovadă în plus că palmaresul nu putea face obiectul apropierii reclamantului, care nu a participat cu acest palmares la competiții specifice, organizate de singurele organizații abilitate din România;

Din certificatul fiscal al reclamantei rezultă că aceasta a obținut personalitate juridică în 1995, așadar reclamanta nu a probat că a existat în perioada în care susținea că au existat competițiile de fotbal și nu a făcut dovada că a fost înființată pentru a continua activitatea fostei echipe de fotbal.

În acest context, se arată că reclamanta nu a justificat în nici un fel și nu a dovedit că este continuatoarea activității competiționale fotbalistice, care reprezintă în esență palmaresul, deși se invocă aceasta ca stare de fapt, apelanta nefiind nici măcar afiliată la Federația Română de Fotbal și la Liga Profesionistă de Fotbal, acestea fiind structuri de fotbal profesionist ce funcționează conform legii sportive.

Astfel, în mod temeinic și legal s-a constatat de către instanța de fond că reclamanta nu a făcut dovada proprietății asupra palmaresului și, mai mult nu a făcut nici dovada faptului că ar fi folosit palmaresul echipei istorice.

Pentru aceste considerente, recurenta se consideră îndreptățită să solicite admiterea recursului astfel cum a fost formulat în scris și depus la dosar.

Motivele de casare privind recursul declarat de recurenții U Craiova 1948 SA, Peluza Sud, Fan Club Universitatea Craiova – Legiunea XIII, Comunitatea Suporterilor FC Universitatea Craiova și FC U Craiova SA.

Prin recursul formulat, în temeiul art. 488 alin. 1 pct. 5, 6 și 8 Cod procedură civilă, recurentele au solicitat admiterea recursului, în principal, casarea în parte a deciziei atacate, admiterea apelurilor, în sensul respingerii primelor două capete de cerere ale acțiunii introductive în temeiul excepțiilor procesuale invocate prin prezentul recurs - necompetența generală a instanțelor judecătorești, excepția inadmisibilității, excepția lipsei de interes, excepția nulității, excepția prescripției; în subsidiar, casarea în parte a deciziei atacate, casarea în tot a încheierii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel sau primei instanțe, iar în al doilea subsidiar, casarea în parte a deciziei atacate, casarea în tot a încheierii atacate și rejudecând cauza, respingerea apelurile ca nefondate. Obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

Prin precizările prealabile, recurentele arată că recursul nu vizează soluția de respingere a acțiunii cu privire la capătul 3 de cerere referitor la constatarea nulității absolute parțiale a actului constitutiv al Fotbal Club U Craiova SA, iar încheierea atacată este criticată sub aspectul respingerii cererii de probatorii formulată de reprezentantul recurenților la termenul din 14 iunie 2023, iar decizia atacată este criticată din perspectiva respingerii apelului formulat de Club Sportiv U Craiova SA și admiterii apelului formulat de Club Sportiv Universitatea Craiova.

În ceea ce privește motivul 1 de casare, recurentele susțin nerespectarea deciziei de casare, hotărârea atacată fiind dată cu încălcarea dispozițiilor art. 501 Cod procedură civilă privind judecata în fond după casare, motiv ce se subsumează art. 488 alin. 1 pct. 5 din același Cod.

Față de îndrumările deciziei de casare, recurentele apreciază că aceasta nu a analizat ea însăși aspectul autorității/puterii de lucru judecat al hotărârilor pronunțate în dosarul nr. 3734/3/2013, al legăturii dintre marcă și palmares, ci doar a stabilit necesitatea ca acestea să fie analizate în rejudecare, dar nu a stabilit și cum să fie analizate/soluționate.

În acest sens, se invocă nerespectarea deciziei de casare din perspectiva lămuririi situației de fapt, aflării adevărului și dezlegării obiectului cauzei, întrucât sensul deciziei de casare era ca în rejudecare, instanța de trimitere să analizeze efectiv toate aspectele indicate și dacă este cazul să se administreze probe suplimentare, aspecte care nu au fost îndeplinite de instanța de trimitere, având în vedere că prin decizia recurată instanța a respins acțiunea, fără a administra nicio probă suplimentară față de ciclurile procesuale anterioare în care apelurile fuseseră respinse.

Astfel, pentru respectarea deciziei de casare, recurentele consideră că se impunea administrarea de probe pentru stabilirea situației de fapt și de drept cu privire la situația palmaresului echipei de fotbal Universitatea Craiova, conform art. 501 alin. 1 și 3 și art. 22 alin. 2 Cod procedură civilă, iar din această perspectivă rezultă că prima instanță a nesocotit decizia de casare din perspectiva lămuririi și analizării aspectelor indicate, încălcând așadar, principiul disponibilității - art. 9 și art. 22 alin. 2 Cod procedură civilă, principiul aflării adevărului - art. 22 din același Cod și dreptul la un proces echitabil și dreptul la un remediu efectiv prevăzute de art. 6 și art. 13 CEDO.

Nerespectarea deciziei de casare din perspectiva analizei cererilor de intervenție rezultă și din nepronunțarea instanței de apel pe motivul ce viza admiterea în principiu a tuturor cererilor de intervenție în interesul părâtei.

Astfel, prin decizia de casare s-a stabilit că instanța de apel nu s-a pronunțat cu privire la motivele de apel prin care se contestă admiterea în principiu a tuturor cererilor de intervenție în interesul părâtei, sub aspectul condiției interesului, dar și sub aspectul nepronunțării de prima instanță pe fondul cererilor de intervenție accesorie în interesul părâtei, încuviințate în principiu, conform art. 64 alin. 3 și art. 67 Cod procedură civilă.

Prin urmare, recurentele susțin o nouă încălcare a deciziei de casare, care se impune a fi respectată conform art. 501 alin. 1 și alin. 3 Cod procedură civilă, întrucât și acest aspect constituia o problemă de drept dezlegată de instanța de recurs și nu au fost analizate motivele invocate înaintea instanței a cărei hotărâre a fost casată.

Cu privire la cererile de chemare în judecată a altor persoane care ar putea pretinde aceleași drepturi ca și reclamantul, formulate în fața primei instanțe de intimata-reclamantă, instanța de apel în rejudecare, trebuia să se pronunțe cu privire la necesitatea intervenientului forțat Universitatea Craiova pentru discutarea admisibilității în principiu a acestei cereri conform art. 69 Cod procedură civilă și necesitatea pronunțării asupra admisibilității în principiu a intervenției forțate prin încheiere separată, conform art. 64 din același Cod, iar prin decizia atacată, instanța a analizat

critica privind cererile de intervenție forțată împreună cu critica privind excepțiile invocate la 23 mai 2017, în fața primei instanțe și a considerat că cele 2 cereri de intervenție forțată erau tardive în raport cu art. 394 Cod procedură civilă, întrucât au fost depuse după închiderea dezbaterilor, care ar fi avut loc la termenul din 14 martie 2017.

În acest context, recurenteles susțin că raționamentul instanței de apel este nelegal și pronunțat cu încălcarea deciziei de casare și art. 501 alin. 1 - 3 Cod procedură civilă, întrucât instanța de apel în rejudecare, deși nu s-a pronunțat asupra motivelor de apel privind nerespectarea procedurii prevăzută de art. 64 Cod procedură civilă, la termenul din 14 iunie 2023 când au avut loc dezbaterile pe cererile de apel, a acordat cuvântul reprezentantului apelantei interveniente atât pe soluțiile privind cererile de intervenție cât și referitor la fondul cauzei.

În ceea ce privește nepronunțarea instanței de apel asupra motivelor ce vizau faptul că în practica și în considerentele sentinței s-a reținut că cercetarea judecătorească a fost încheiată la termenul din 14 martie 2017, recurenteles arată că prima instanță a primit cereri și înscrisuri ulterior acestei date, pronunțându-se asupra lor, fără a le considera ca tardive, fiind acordate încă două termene, ulterior acestei date, aspect ce conduce la ideea că cercetarea judecătorească nu a fost încheiată la termenul din 14 martie 2017 sau dacă a fost încheiată, ulterior a fost redeschisă, iar ulterior a fost din nou închisă la termenul din 23 mai 2017.

Cu privire la neanalizarea motivelor de apel privind soluționarea cererii de intervenție accesorie în favoarea reclamantei, recurenteles susțin că prin decizia de casare s-a reținut, cu privire la cererea de intervenție accesorie în favoarea reclamantei, că prima instanță nu s-a pronunțat pe aceasta prin încheiere motivată, conform procedurii prevăzute de art. 64 Cod procedură civilă și că în mod eronat s-a reținut lipsa de interes în formularea acesteia, instanța de apel reținând în mod corect încălcarea art. 64 Cod procedură civilă de către prima instanță prin respingerea în principiu a cererii de intervenție accesorie prin hotărârea pronunțată pe fondul cauzei, iar nu prin încheiere separată.

În acest sens, recurenteles susțin că, în mod nelegal a reținut instanța de apel că nu ar exista o vătămare a intervenientului accesoriu, contrar art. 175 Cod procedură civilă, câtă vreme calea de atac este dată de lege, iar acesta avea posibilitatea de a formula apel în 5 zile de la pronunțare, întrucât raționamentul instanței încalcă decizia de casare, care a reținut faptul că procedura de soluționare a cererii de intervenție prevăzută de art. 64 Cod procedură civilă, prin încheiere separată, este imperativă în sensul că admisibilitatea în principiu a acesteia nu poate fi soluționată prin hotărârea asupra fondului. Ca atare, nu mai era necesară verificarea producerii unei vătămări în sarcina apelantelor cu privire la acest aspect, care a fost stabilit în mod definitiv și cu putere de lucru judecat prin decizia de casare.

În cauză, recurente susțin sancțiunea nerespectării deciziei de casare, întrucât decizia atacată a încălcat prevederile art. 501 alin. 1, 2 și 3 Cod procedură civilă, dar și dispozițiile art. 9 și 22 din același Cod privind principiul disponibilității, art. 22 alin. 6 și art. 397 Cod procedură civilă privind limitele investiției instanței și art. 477 din același Cod privind limitele efectului devolutiv al apelului, dar și dreptul la un proces echitabil, inclusiv egalitatea de arme a recurenților, prevăzut de art. 6 par. 1 CEDO, context în care se impune casarea deciziei recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare, cu consecința solicitării de clarificări și administrarea de probe suplimentare, în vederea stabilirii situației de fapt și de drept a palmaresului echipei de fotbal Universitatea Craiova.

Motivul 2 de casare vizează necercetarea fondului cauzei de instanța de apel cu privire la problema adevăratei continuatoare a clubului din 1948 Universitatea Craiova și cu privire la problema transferului/păstrării palmaresului echipei de fotbal Universitatea Craiova, fiind încălcate prevederile art. 501 alin. 3 Cod procedură civilă, aspecte ce se subsumează art. 488 alin. 1 pct. 5 din același Cod.

Având în vedere și dispozițiile deciziei de casare, ce se impun noi verificări a fi efectuate de instanța de trimitere ori a administrării unor noi probe, precum și lipsa administrării altor probe în rejudecare, recurente arată că în speță s-a încălcat dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 par. 1 CEDO, cât și a necercetării fondului.

Concluzia necercetării fondului rezultă și din neanalizarea probelor administrate de recurente în ciclurile procesuale anterioare și chiar în rejudecarea apelului, dar și din neanalizarea motivelor, apărărilor și argumentelor invocate de recurente atât prin întâmpinările formulate, cât și prin concluziile orale de la termenul din 14 iunie 2023 și concluziile scrise și suplimentul de concluzii scrise depuse în faza rejudecării apelului.

Prin maniera de judecată a instanței de apel, recurente arată că nu a fost cercetat în mod real și efectiv fondul cauzei, cu privire la stabilirea adevăratei continuatoare a Echipei și Clubului de fotbal Universitatea Craiova din 1948, titularul dreptului de proprietate asupra palmaresului aparținând echipei de fotbal Universitatea Craiova din 1948, perioada de timp aferentă cererii introductive și deținerea drepturilor asupra palmaresului pe toată perioada de timp 1948 - până la formularea cererii de chemare în judecată.

În acest mod se arată că au fost încălcate limitele investiției instanței, conform art. 22 alin. 6 și art. 397 alin. 1 Cod procedură civilă, principiul disponibilității prevăzut de art. 9 și art. 22 din același Cod și dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 Cod procedură civilă, iar vătămarea suferită de recurente este evidentă și rezultă din însăși soluția pronunțată prin decizia recurată, sens în care nu poate fi înlăturată altfel decât prin casarea acestei decizii.

Motivul 3 de casare vizează nelegalitatea deciziei recurate și a încheierii de ședință din 14 iunie 2023 privind respingerea probelor solicitate în rejudecarea

apelului de recurente, încălcarea principiilor contradictorialității, dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil, aspecte subsumate art. 488 alin. 1 pct. 5 Cod procedură civilă.

În acest sens, prin încheierea din 14 iunie 2023, recurentele susțin că, în mod nelegal, a fost respinsă ca tardivă cererea de probatorii formulată de recurente, cu încălcarea art. 501 alin. 4 raportat la art. 222, art. 254 Cod procedură civilă și art. 6 par. 1 CEDO, întrucât probele nu puteau fi considerate tardive, câtă vreme la termenul anterior instanța de apel admisesese cererea de amânare formulată de recurente în vederea studierii dosarului, astfel că, în aceste condiții dispozițiile art. 254 Cod procedură civilă nu mai erau aplicabile.

În opinia recurentelor, probele erau solicitate în termenul legal, întrucât practic termenul din 14 iunie 2023 a fost primul termen în fața instanței de apel după casarea cu trimitere, având în vedere că la termenul anterior cauza a fost amânată pentru pregătirea apărării conform art. 222 Cod procedură civilă, așa încât, acel termen nu putea fi avut în vedere pentru stabilirea termenului legal de propunere a probelor, iar pe de altă parte dispozițiile anterior menționate care permit solicitarea oricăror probe în cazul rejudecării după casare, exclud de plano posibilitatea respingerii probelor ca tardive.

Prin urmare, recurentele arată că încheierea din 14 iunie 2023 este nelegală sub aspectul respingerii probelor solicitate de recurente, fiind încălcată atât decizia de casare, cât și principiile contradictorialității și a dreptului la apărare, precum și dreptul la un proces echitabil, context în care se impune concluzia că suntem în prezența unei insuficiente stabiliri din partea instanței de apel a cadrului procesual obiectiv din perspectiva perioadei de timp pentru care a fost formulată acțiunea și a elementelor specifice acțiunii privind dreptul asupra palmaresului, a neanalizării specificului fotbalistic al prezentului dosar, dar și al lipsei oricărui text legal privind stabilirea dreptului asupra palmaresului în favoarea intimatei-reclamante.

Astfel, prin respingerea cererii de probatorii formulată de recurente la termenul din 14 iunie 2023, instanța de apel a încălcat principiile rolului activ al judecătorului și al aflării adevărului prevăzute de art. 22 alin. 2 și alin. 7 Cod procedură civilă, precum și dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din același Cod și art. 6 par. 1 CEDO, în baza cărora era îndreptățită să dispună administrarea probelor pe care le consideră necesare chiar dacă părțile se împotrivesc.

Mai susțin recurentele, că prin răsturnarea sarcinii probei cu privire la dreptul de proprietate asupra palmaresului s-au încălcat dispozițiile art. 249 și urm. Cod procedură civilă și art. 6 par. 1 CEDO, având în vedere că în decizia recurată s-a reținut că recurentele ar fi trebuit să dovedească transferul palmaresului în patrimoniul acestora ceea ce nu s-a reușit or, în mod evident nu recurentele-pârâte erau ținute să dovedească preluarea palmaresului, ci intimata-reclamanta Club Sportiv Universitatea Craiova trebuia să probeze fie transferul, fie păstrarea palmaresului în patrimoniul său

având în vedere calitatea sa de reclamant, conform art. 249 și urm. Cod procedură civilă.

Astfel, în raport de circumstanțele specifice ale speței, recurente consideră că sarcina probei revine intimătei-reclamante, care ar fi trebuit să probeze transferul ori păstrarea palmaresului în patrimoniul său, cu atât mai mult având în vedere caracterul de acțiune în constatare al acțiunii introductive și, prin urmare, reținând că recurente nu au dovedit transferul palmaresului instanța de apel a răsturnat sarcina probei, încălcând art. 249 Cod procedură civilă, dar și art. 6 par. 1 CEDO, inclusiv sub aspectul egalității de arme.

Motivul 4 de casare vizează faptul că instanța de apel a valorificat acte și hotărâri judecătorești depuse de intimata-reclamantă după închiderea dezbaterilor încălcând principiul contradictorialității, dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și dispozițiile art. 394 Cod procedură civilă, motiv de recurs circumscris art. 488 alin. 1 pct. 5 Cod procedură civilă, întrucât în considerentele deciziei atacate, instanța de apel a citat din jurisprudența depusă de intimata-reclamantă la dosarul cauzei ulterior rămânerii în pronunțare în faza apelului după casare.

În acest context, se arată că recurente nu au beneficiat de posibilitatea de a studia actele depuse după închiderea dezbaterilor de intime și pe care instanța de apel și-a întemeiat și motivat soluția pronunțată, în condițiile în care, acestea au fost depuse la dosar ulterior rămânerii în pronunțare, sens în care s-au încălcat dispozițiile art. 399 Cod procedură civilă și art. 6 par. 1 CEDO privind dreptul la un proces echitabil inclusiv în componenta egalității de arme.

În motivul 5 de casare, recurente susțin că decizia recurată pe de o parte este nemotivată, iar pe de altă parte cuprinde motive contradictorii și străine de natura pricinii, motiv prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod procedură civilă.

În acest sens, se arată că decizia recurată este nemotivată, întrucât nu conține niciun text legal ori temeii legal cu privire la concluzia privind dreptul asupra palmaresului aparținând echipei de fotbal Universitatea Craiova, iar instanța de apel nu a avut în vedere toate motivele și argumentele invocate de recurente atât în faza apelului înainte de casare, cât și în cazul apelului după casare.

În al doilea rând, se arată că sentința recurată conține și motive contradictorii, întrucât a reținut că apelantul-reclamant Club Sportiv Universitatea Craiova este titularul dreptului de proprietate asupra mărcii Clubul Sportiv Universitatea Craiova, aspect ce nu are relevanță în prezenta cauză, având ca obiect drepturile pretinse de intimata-reclamantă Club Sportiv Universitatea Craiova asupra palmaresului echipei istorice Universitatea Craiova.

Totodată, instanța de apel a dispus respingerea probelor solicitate de recurente, prin apărător, la termenul din 14 iunie 2023, în condițiile în care, s-a dispus admiterea acțiunii intimătei-reclamante considerându-se că recurente nu au dovedit transferul dreptului asupra palmaresului.

În al treilea rând, decizia recurată conține motive străine de natura pricinii cu privire la legătura pretinsă, dar inexistentă între dreptul asupra mărcii și dreptul asupra palmaresului.

Marca pretins aparținând intimatei-reclamante, respectiv Clubul Sportiv Universitatea Craiova, care nu are nicio legătură cu semnul conținând elementul grafic cu leu, care aparține și a fost folosit exclusiv de recurente, dar nici cu obiectul prezentei cauze.

Definiția mărcii care ignoră și dispozițiile Legii nr. 84/1998, dar care oricum nu are nicio legătură cu obiectul prezentului dosar.

În al patrulea rând, decizia recurată conține contradicții între considerente și dispozitiv, întrucât reține în considerente că intimatei-reclamante îi revine dreptul de proprietate asupra palmaresului sportiv al echipei istorice Universitatea Craiova și asupra tuturor derivatelor acestuia, însă prin dispozitiv se pronunță în sensul constatării că reclamanta deține dreptul de proprietate asupra palmaresului și tuturor derivatelor acestora și dreptul de a le utiliza în mod exclusiv.

Procedând astfel, recurentele susține că nu se poate cunoaște dacă apărările și aspectele esențiale invocate de acestea au fost soluționate, iar dacă au fost respinse, care este motivarea acestei soluții, astfel că și instanța supremă este în imposibilitate de a cenzura legalitatea deciziei recurate, iar neanalizarea de către instanța de apel a motivelor, apărărilor invocate și probatoriilor solicitate și administrate de recurentă nu poate constitui o motivare legală, în sensul art. 425 alin. 1 b) Cod procedură civilă și art. 6 par. 1 CEDO, întrucât nu rezultă silogismul judiciar și logica raționamentului deciziei recurate, având în vedere că instanța de apel nu a arătat care sunt motivele pentru care argumentele și apărările formulate atât oral, cât și prin actele procedurale scrise depuse la dosar au fost înlăturate.

Motivul 6 de casare vizează modalitatea de soluționare a cauzei de instanței de apel, aspect ce constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil al recurenților - art. 488 alin. 1 pct. 5 și pct. 8 Cod procedură civilă raportat la art. 6 din același și art. 6 par. 1 CEDO.

Astfel, nelegalitatea deciziei recurate rezultă și din respingerea probelor solicitate de recurente, prin apărător, la primul termen după studierea dosarului, în faza apelului după casare, în al treilea ciclu procesual, la termenul din 14 iunie 2023, în condițiile în care, în rejudecare după casare sunt admisibile orice probe, conform art. 501 Cod procedură civilă, iar instanța a admis acțiunea intimatei-reclamante considerând că recurentele nu au dovedit transferul dreptului asupra palmaresului, context în care se apreciază că instanța de apel a folosit prezumții în loc să se întemeieze pe probatorii administrate nemijlocit și efectiv - cu referire la calificarea dreptului asupra palmaresului și transmiterea acestuia, iar în opinia recurenților, a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, inclusiv componenta egalității de arme, prevăzut de art. 6 Cod procedură civilă și art. 6 par. 1 CEDO

În cadrul motivului 7 de casare, se susține că decizia recurată a fost dată cu încălcarea competenței de ordine publică rezultată din aplicabilitatea Statutului FRF - art. 488 alin. 1 pct. 3 raportat la art. 129 alin. 2 Cod procedură civilă și art. 58 din Statutul FRF.

Art. 58 din Statutul FRF instituie în mod imperativ obligația soluționării respectivelor litigii exclusiv de comisiile cu atribuții jurisdicționale ale FRF corelativ cu interdicția soluționării acestor litigii de instanțele judecătorești.

Astfel, prezentul litigiu este izvorât ori cel puțin în legătură cu activitatea fotbalistică din România, în acesta fiind angrenate cluburi afiliate ale FRF, iar pe de altă parte legislația aplicabilă nu instituie în mod expres obligația soluționării acestui tip de litigii în fața instanțelor competente, sens în care se solicită casarea deciziei recurate, admiterea apelurilor și respingerea acțiunii ca inadmisibilă ori ca nefiind de competența instanțelor judecătorești.

Motivul 8 de casare vizează încălcarea dispozițiilor art. 430-432 Cod procedură civilă privind pretinsa autoritate/putere de lucru judecat a hotărârilor judecătorești pronunțate în dosarul nr. 3734/3/2013 - art. 488 alin. 1 pct. 5 și pct. 8 raportat la art. 430-432 Cod procedură civilă.

În acest context, se arată că hotărârile judecătorești pronunțate în dosarul nr. 3734/3/2013 nu au autoritate și nici putere de lucru judecat în prezentul proces, fiind reținute, în mod nelegal, aplicabilitatea considerentelor din sentința civ. 1351 din 12 noiembrie 2015 pronunțată de Tribunalul București - Secția a IV-a Civilă - definitivă sub aspectul continuității de drept/adevăratai succesoare a clubului/echipei de fotbal UNIVERSITATEA CRAIOVA.

Astfel, decizia de casare nu a stabilit că hotărârile judecătorești pronunțate în dosarul nr. 3734/3/2013 au autoritate ori putere de lucru judecat, ci doar faptul că instanța de apel - în al doilea ciclu procesual nu a analizat aspectele privind incidența dispozițiilor art. 431 alin. 2 Cod procedură civilă privind efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, lucrul judecat anterior într-un alt litigiu, Ordinul nr. 535/1969 al Ministerului învățământului (...) și nici constatările din decizia civilă nr. 441/A/2016 a Curții de Apel București.

Or. respectând indicația de analiză din decizia de casare rezultă că hotărârile pronunțate în dosarul nr. 3734/3/2013 nu au autoritate și nici putere de lucru judecat în prezentul dosar pentru următoarele considerente:

Chiar în sentința nr. 1351 din 12 noiembrie 2015 pronunțată de Tribunalul București - Secția a IV-a Civilă, citată și în decizia de casare, se reține că din relațiile comunicate în dosar, potrivit HG nr. 690/1997 funcționează în subordinea Ministerului Educației Naționale atât Clubul Sportiv Universitatea Craiova cât și Fotbal Club Universitatea Craiova, pentru că începând cu HG nr. 23/2001, să figureze în subordinea Ministerului doar Clubul Sportiv Universitatea Craiova, deși nu a existat un act de radiere sau încetare pentru Fotbal Club Universitatea Craiova.

Așadar, atribuirea de efecte extensive unei hotărâri judecătorești pronunțată între alte părți, în care recurentele nu au fost parte este nelegală, având în vedere principiul relativității efectelor hotărârii judecătorești, prevăzut de art. 435 Cod procedură civilă, astfel că, respectiva hotărâre nu poate produce efecte în prezentul litigiu.

Prin urmare, în prezentul dosar, față de recurente se susține că acea hotărâre ar putea avea cel mult forța probantă a unui înscris, care se impune a fi coroborat cu probatoriul direct administrat în cauză. Astfel, conform art. 435 alin. 2 Cod procedură civilă, recurentele au făcut dovada contrară cu privire la adevărata succesoare a Clubului/echipei de fotbal Universitatea Craiova, așa încât, hotărârea respectivă nici măcar nu le este opozabilă.

În acest sens, se reține că hotărârile judecătorești pronunțate în dosarul nr. 3734/3/2013 nu beneficiază de putere de lucru judecat ori de opozabilitate, întrucât acestea au avut în vedere o altă marcă - marca Universitatea Craiova, care nu are nicio legătură cu palmaresul clubului Universitatea Craiova, fiind inopozabilă recurentelor, iar nu Club Sportiv Universitatea Craiova, cum în mod nelegal se invocă prin decizia recurată.

Tot în cadrul motivului 8 de casare, recurentele susțin încălcarea de către instanța de apel a dreptului la un proces echitabil, a dreptului la un remediu efectiv și a principiului nemijlocirii administrării probelor - art. 488 alin. 1 pct. 5 raportat la art. 6, art. 16 Cod procedură civilă și art. 6 par.1 și art. 13 CEDO, având în vedere că, în cauză este necesară administrarea de probe pentru identificarea corectă privind adevărata situație a regimului juridic al Clubului înființat în anul 1991, respectiv a transferului secției de fotbal operat în 1991, inclusiv cu privire la problema transferului ori păstrării palmaresului echipei de fotbal și a clubului din 1948 Universitatea Craiova.

În acest sens, se arată că instanța de apel a încălcat dispozițiile art. 327, 329 Cod procedură civilă făcând aplicarea unor prezumții judiciare, indicate în cuprinsul prezentei, cu privire la aspectul transmiterii palmaresului și pretensei legături dintre dreptul asupra mărcii Clubul Sportiv Universitatea Craiova și palmaresul echipei de fotbal Universitatea Craiova.

Or, instanța de apel a încălcat art. 329 Cod procedură civilă, întrucât prezumțiile sunt admisibile doar în cazul în care este admisibilă și proba cu martori și numai dacă aceste prezumții au puterea de a naște probabilitatea faptului pretins, condiții care nu erau îndeplinite în speță cu atât mai mult cu cât în rejudecarea apelului recurentele au solicitat chiar proba cu martori, respinsă însă de instanța de apel.

În ceea ce privește motivul 9 de casare, se arată că instanța de apel nu a analizat și nu s-a pronunțat cu privire la cereri, apărări și probatorii esențiale invocate de recurente, fiind încălcat principiul disponibilității și limitele investirii instanței - art. 488 alin. 1 pct. 5 raportat la art. 9, art. 22 alin. 6 și art. 397 alin. 1 Cod procedură civilă.

De asemenea, instanța de apel a reținut o pretinsă legătură dintre dreptul asupra mărcii Clubul Sportiv Universitatea Craiova și dreptul asupra palmaresului, aspect care nu formează obiectul cauzei, având în vedere limitele rezultate din acțiunea introductivă care are ca obiect exclusiv constatarea dreptului de proprietate asupra palmaresului și în aplicarea principiilor guvernând limitele efectului devolutiv al apelului și respectiv ale recursului prevăzute de art. 477-478 Cod procedură civilă.

Pe de altă parte, instanța de apel a încercat să argumenteze concluzia privind pretinsa existență a dreptului de proprietate asupra palmaresului în patrimoniul intimătei-reclamante prin abordări indirecte, prezumții, referiri la jurisprudența depusă de partea adversă după rămânerea în pronunțare, la care recurentele nu au avut acces, răsturnând sarcina probei în sarcina recurentelor, în condițiile în care a respins probatoriile solicitate de recurente în faza apelului după casare și operând exclusiv cu prezumții, în absența oricărui text și temeii legal care să fundamenteze soluția pronunțată.

Prin neanalizarea și nepronunțarea instanței de apel cu privire la cererile, apărările și probatoriile indicate, esențiale pentru soluționarea cauzei, a fost produsă în mod evident o vătămare recurentelor, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin casarea deciziei recurate, având în vedere că acele cereri și apărări tindeau la respingerea acțiunii introductive, iar prin decizia recurată, acțiunea a fost admisă.

În cadrul motivului 10 de casare, se arată că instanța de apel a schimbat nelegal cauza, obiectul și temeii acțiunii din prezentul dosar, fiind încălcate limitele efectului devolutiv al apelului - art. 488 alin. 1 pct. 5 raportat la art. 477-478 Cod procedură civilă.

Astfel, prin stabilirea unei pretinse, dar inexistente legături între dreptul asupra mărcii Clubul Sportiv Universitatea Craiova și palmaresul care formează obiectul acțiunii introductive, instanța de apel a schimbat cauza și obiectul acțiunii direct în apel, fără să pună acest aspect în discuția părților încălcând principiul contradictorialității, dreptul la apărare și la un proces echitabil reglementate de art. 6 și art. 13 Cod procedură civilă, respectiv art. 6 par. 1 CEDO, ale recurentelor.

În acest sens, se arată că instanța de apel a încălcat limitele efectului devolutiv al apelului stabilite prin art. 478 Cod procedură civilă, determinate de ceea ce s-a supus judecării la prima instanță, întrucât a încălcat practic dispozițiile art. 478 alin. 3 din același Cod, schimbând cauza cererii de chemare în judecată direct în apel, prin hotărârea pronunțată asupra fondului apelului raportat la pretinsa legătură dintre marcă și palmares.

Prin urmare, instanța de apel a schimbat nelegal cauza și temeii juridic al acțiunii introductive, direct în apel, prin raportare la o pretinsă dar inexistentă legătură dintre marcă și palmares și în lipsa oricărui text și temeii legal ori principiu juridic aplicabil în cauză care să justifice această pretinsă legătură.

În cadrul motivul 11 de casare, se susține că instanța de apel a încălcat principiul legalității procesului civil, prevăzut de art. 7 raportat la art. 22 alin. 2 Cod procedură civilă, întrucât decizia recurată nu conține niciun temei legal și nicio normă juridică încălcată de prima instanță și nicio normă care să argumenteze raționamentele și soluția pronunțată, cel puțin cu privire la dreptul asupra palmaresului - art. 488 alin. 1 pct. 5 raportat la art. 5 alin. 3 și art. 7 Cod procedură civilă.

În același timp, instanța de apel a încălcat dispozițiile art. 5 alin. 3 Cod procedură civilă, care stabilesc că doar în cazul în care o cauză nu poate fi soluționată nici în baza legii și nici a dispozițiilor legale privind situații asemănătoare, ea va trebui judecată în baza principiilor generale ale dreptului având în vedere toate circumstanțele acesteia și ținând seama de cerințele echității.

Or, prin maniera în care a procedat, instanța de apel se pare că a judecat cauza în echitate, fără să indice vreo dispoziție legală în sprijinul afirmațiilor sale și a concluziei privind existența dreptului asupra palmaresului în patrimoniul intimitei-reclamante, ignorând dispoziții legale exprese și încălcând alte dispoziții legale imperative, precum și principii fundamentale ale procesului civil, anterior menționate.

Motivul 12 de casare vizează încălcarea autorității de lucru judecat a hotărârilor judecătorești definitive care atestă calitatea recurentelor de continuatoare de drept a clubului de fotbal Universitatea Craiova - art. 488 alin. 1 pct. 7 Cod procedură civilă.

Astfel, respectivele hotărâri s-au pronunțat în mod definitiv cu privire la faptul că recurentele Fotbal Club U Craiova SA și U Craiova 1948 SA sunt continuatoarele de drept ale echipei/clubului de fotbal Universitatea Craiova.

În susținerea motivului 13 de casare, se arată că instanța de apel a încălcat principiul neretroactivității legii civile (*tempus regit actum*) raportat la temeiul acțiunii introductive indicat de intimata-reclamantă - art. 488 alin. 1 pct. 5 și pct. 8 raportat la art. 15 alin. 2 din Constituția României și art. 6 Cod civil.

Astfel, temeiul acțiunii introductive l-a constituit art. 555 Cod civil din 2011 și Legea nr. 69/2000, ambele acte normative fiind ulterioare datei de 1 februarie 1991 când a intrat în vigoare Ordinul prin care a fost separată secția de fotbal a Clubului Sportiv Universitatea Craiova, act prin care s-au produs efectele juridice ale desprinderii secției de fotbal și continuării activității sub forma noului club.

Pe de altă parte, se impune constatarea că acțiunea se referă la palmaresul echipei de fotbal istorice Universitatea Craiova, deci la o perioadă cel puțin parțial anterioară anului 1991 și, prin urmare, izvorul acțiunii din perspectiva temporală a obiectului acesteia îl constituie fapte mult anterioare intrării în vigoare a Codului civil din 2011.

Or, conform art. 15 alin. (2) din Constituția revizuită, „legea dispune numai pentru viitor cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”, text pus în aplicare prin art. 6 Cod civil, art. 3 și art. 5 din Legea de punere în aplicare a Codului civil din 2011.

Prin urmare, temeiul acțiunii indicat de reclamant, prin apărător calificat, îl constituie două acte normative ulterioare perioadei indicate și care astfel nu pot retroactiva, conform principiului constituțional al neretroactivității legii civile, sens în care se impune casarea deciziei recurate și respingerea apelurilor ca neîntemeiate, iar în subsidiar trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel sau de fond, pentru a se clarifica temeiul juridic al acțiunii.

Motivul 14 de casare se referă la excepții procesuale de ordine publică - art. 488 alin. 1 pct. 5 și pct. 8 raportat la art. 32, 33, 35 Cod procedură civilă și art. 474-475, art. 480 Cod civil de la 1864, Decretul 167/1958.

Așadar, excepțiile invocate pot fi soluționate exclusiv în baza probei cu înscrisuri conform art. 247 Cod procedură civilă, fiind excepții de ordine publică, însă pe de altă parte se apreciază că pentru respectarea dreptului la un proces echitabil se impune casarea deciziei recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de apel ori la prima instanță, iar în subsidiar, casarea deciziei recurate, admiterea apelurilor, schimbarea în tot a sentinței și respingerea acțiunii în temeiul excepțiilor procesuale.

Excepția necompetenței materiale

Prezentul dosar are ca obiect principal drepturile privind palmaresul istoric al echipei de fotbal Universitatea Craiova (primele 2 capete de cerere), în timp ce capătul 3 de cerere vizează constatarea nulității absolute a actului constitutiv al Fotbal Club U CRAIOVA SA, iar în opinia recurentelor, competența materială de soluționare a primelor 2 capete de cerere privind drepturile asupra palmaresului aparține instanțelor civile de drept comun, fiind un litigiu civil, iar nu un litigiu între profesioniști.

Excepția inadmisibilității acțiunii introductive.

Primele două capete de cerere se apreciază a fi inadmisibile prin raportare la natura de acțiune în constatare a acestora astfel că se încalcă dispozițiile art. 35 teza a II-a Cod procedură civilă, având în vedere că intimata-reclamantă ar fi avut la dispoziție o acțiune în realizare.

Pe de altă parte, având în vedere faptul că în realitate prin primele două capete de cerere se tinde în realitate la recunoașterea dreptului intimatei-reclamante asupra palmaresului, precum și natura juridică a dreptului asupra palmaresului - drept personal nepatrimonial și bun incorporeal - în opinia recurentelor, aceste capete de cerere sunt de asemenea inadmisibile, iar în subsidiar neîntemeiate întrucât un drept personal nepatrimonial, respectiv un bun incorporeal, care nu este susceptibil de posesie și ca atare nu poate fi revendicat, astfel cum s-a decis în jurisprudența instanței supreme prin raportare la dispozițiile art. 474, art. 475, art. 480 Cod civil 1864 și art. 4, 7, 56 Cod comercial din 1887.

Așa fiind, rezultă că în nicio ipoteză acțiunea introductivă nu poate fi primită și ca atare se impune a fi respinsă ca inadmisibilă.

Excepția lipsei de interes în formularea acțiunii introductive.

Astfel, simpla constatare a dreptului de proprietate asupra palmaresului și a dreptului de a-l utiliza ca fiind în patrimoniul intimitei-reclamante, nu aduce niciun folos practic acesteia, în condițiile în care, nu ar putea pune în executare o astfel de hotărâre prin raportare la natura de acțiune în constatare.

De asemenea, acțiunea introductivă nu îndeplinește cerințele interesului prevăzute de art. 33 Cod procedură civilă de a fi legitim, întrucât în realitate, astfel cum s-a arătat încă din faza primei instanțe ori în alte dosare, intimata-reclamantă nu urmărește decât să priveze recurentele de dreptul asupra palmaresului echipei de fotbal Universitatea Craiova.

Excepția prescripției dreptului material la acțiune cu privire la primele 2 capete de cerere.

Având în vedere aspectele menționate în secțiunea privind legea aplicabilă în prezentul dosar, rezultă că sunt aplicabile din perspectiva prescripției dispozițiile Decretului nr. 167/1958 privind prescripția extinctivă în baza căruia aceasta este de ordine publică și poate fi invocată în orice stare a pricinii.

Chiar dacă dreptul asupra palmaresului poate fi considerat un drept personal nepatrimonial, recurentele consideră că prin primele 2 capete de cerere, intimata-reclamantă tinde la obținerea de efecte patrimoniale cu privire la respectivul drept asupra palmaresului.

Cu atât mai mult având în vedere apărările formulate de Fotbal Club U CRAIOVA SA - în insolvență în faza primei instanțe, prin care a arătat că palmaresul este susceptibil de a fi evaluat pecuniar - similar cu marca.

Ca atare, se apreciază că acțiunea este supusă prescripției dreptului material la acțiune conform art. 1 și art. 3 din Decretul nr. 167/1958, care a început să curgă de la momentul Ordinilor din 1991 prin care s-a transferat activitatea secției de fotbal, conform celor menționate, de altfel, la aceeași concluzie se ajunge și prin aplicarea art. 1909 Cod civil de la 1864 privind bunurile mobile, sens în care se solicită respingerea primelor 2 capete de cerere ca fiind prescrise.

Excepția lipsei de obiect/a nulității acțiunii introductive.

Acțiunea introductivă sub primele 2 capete de cerere nu îndeplinește cerințele art. 32, art. 194 lit. c), art. 196 alin. 1 Cod procedură civilă, din perspectiva obiectului cererii, respectiv al pretenției deduse judecării, întrucât obiectul acestor capete de cerere este neclar, nedeterminat și nedeterminabil.

Palmaresul fiind definit ca suma victoriilor obținute de o persoană, primele 2 capete de cerere ale acțiunii introductive nu sunt determinate și nici determinabile întrucât se face referire doar în mod vag la palmaresul echipei istorice de fotbal Universitatea Craiova, fără să se indice perioada pentru care este solicitat acest palmares, categoriile specifice acestuia (grupa de vârstă, juniori, seniori etc), nu se înțelege ce reprezintă echipa istorică de fotbal Universitatea Craiova.

În susținerea motivului 15 de casare, recurentele arată că instanța de apel a încălcat dispoziții de dreptul Uniunii Europene, dispoziții din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și dispoziții constituționale - art. 488 alin. 1 pct. 5 și pct. 8 Cod procedură civilă.

Drepturi recunoscute de legislația UE, CEDO și Constituția României încălcate prin decizia recurată sunt: dreptul de proprietate - art. 1 primul Protocol adițional la CEDO; dreptul la un remediu efectiv și de acces la o instanță - art. 13 CEDO; nediscriminarea și principiul egalității.

În cadrul acestui motiv 16 de casare, recurentele susțin că decizia recurată a fost pronunțată cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material - art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă.

Astfel, instanța de apel a reținut în mod nelegal ca și continuatoare de drept a echipei/clubului Universitatea Craiova pe intimata Club Sportiv Universitatea Craiova încălcând normele privind autoritatea și puterea de lucru judecat a hotărârilor judecătorești - art. 488 alin. 1 pct. 5 și pct. 8 raportat la art. 430-432 Cod procedură civilă și art. 6 par. 1 CEDO.

În acest context, se arată că instanța de apel a ignorat și nu a analizat următoarele hotărâri judecătorești, care beneficiază de autoritate de lucru judecat, iar în subsidiar de putere de lucru judecat, conform art. 430 - 432 Cod procedură civilă:

1. Prin sentința nr. 11977 din 1 iulie 2011 pronunțată de Judecătoria Craiova în dosarul 34614/215/2010, confirmată prin decizia civilă nr. 70 din 15 februarie 2012 pronunțată de Tribunalul Dolj și prin Decizia nr. 8332 din 6 septembrie 2012 pronunțată de Curtea de Apel Craiova, s-a respins cererea formulată de reclamanta Club Universitatea Craiova împotriva Asociației Box Club Universitatea Craiova, prin care intimata-reclamantă din prezentul dosar solicitase obligarea acelei părâte să se dispună modificarea denumirii sub sancțiunea de daune cominatorii, invocându-se identitatea/suprapunerea de denumiri din perspectiva cuvintelor Universitatea Craiova, prin care s-a constatat că din certificatul fiscal al intimatei-reclamante rezultă că aceasta a obținut personalitatea juridică în anul 1995.

Acțiunea a fost respinsă reținându-se că la momentul înscrierii acelei părâte în registrul special al judecătoriei Craiova sub denumirea actuala au fost respectate cerințele legale în materie conform OG nr. 26/2000, prin încheierea Judecătoriei Craiova, părâta făcând dovada disponibilității denumirii, astfel că reclamanta nu se poate prevala de un drept recunoscut și ocrotit de lege.

2. Prin hotărârea arbitrală din 27 septembrie 2021 pronunțată de Tribunalul Arbitral al Sportului în dosarul CAS 2020/A/7240 U Craiova 1948 SA v. Josip Misie & FIFA s-a reținut că, recurentul (U Craiova 1948 SA) este succesorul sportiv al clubului anterior (Fotbal Club U Craiova SA) și pe cale de consecință în conformitate cu jurisprudența TAS este responsabil pentru creanțele clubului anterior, chestiune esențială, acest aspect nefiind contestat.

3. Aceleași aspecte au fost reținute și prin sentința nr. 89 din 15 februarie 2006 pronunțată de Tribunalul Dolj în dosarul 157/F/2005 și prin încheierea de ședință din 24 martie 2016 pronunțată în dosarul penal nr. 9319/3/2014 Tribunalul București, reținându-se că Fotbal Club U Craiova SA - înregistrată la ORC de pe lângă Tribunalul Dolj sub nr. J16/565/2002 CUI 14725165 - este continuatoarea de drept a Clubului Sportiv Universitatea Craiova înființat în 1948 sub denumirea UNSR Craiova, apoi CSU Craiova și în final, Universitatea Craiova. Or, pârâtul U Craiova 1948 Club Sportiv nu are nicio legătură cu persoana juridică identificată în hotărârea Tribunalului București anterior menționată.

În acest sens, recurentele susțin că din aceleași probe rezultă că intimatele nu sunt succesoarele echipei/clubului de fotbal UNIVERSITATEA CRAIOVA, acest aspect rezultând în mod explicit din hotărârile judecătorești anterior menționate, acestea infirmând fie expres, fie implicat calitatea intimatei Club Sportiv Universitatea Craiova de continuatoare a clubului/echipei UNIVERSITATEA CRAIOVA.

Astfel, intimata-reclamantă nu a dovedit calitatea de titular al dreptului asupra palmaresului, dovadă care îi revenea în calitate de reclamant, astfel cum am arătat, dar nici deținerea acestui palmares pe toată perioada de timp invocată, pentru a se putea soluționa acțiunea în constatare, pretins formulată de reclamantă.

Instanța de apel nu a analizat probele din care rezulta faptul că doar recurentele au avut dreptul să desfășoare activitate fotbalistică și care au și desfășurat o astfel de activitate fotbalistică sub culorile clubului Universitatea Craiova și marca cu leu în timp ce intimatele nu aveau dreptul să desfășoare activitate fotbalistică, ci doar cu privire la alte ramuri sportive.

Tot în același context, se arată că instanța de apel a reținut în mod nelegal că dreptul asupra palmaresului aparține intimatei Club Sportiv Universitatea Craiova încălcând și aplicând greșit normele care reglementează palmaresul sportiv, natura juridică a dreptului asupra palmaresului, dreptul de proprietate și transmisiunea drepturilor din patrimoniul persoanei juridice - art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă raportat la dispozițiile Legii nr. 69/2000, Legii nr. 29/1967, Decretul nr. 31/1954, art. 474-475, art. 480 Cod civil de la 1864.

Legea substanțială aplicabilă este cea de la momentul desprinderii secției de fotbal a Clubului Universitatea Craiova (*tempus regit actum*) și ca atare sunt aplicabile dispozițiile din Codul civil de la 1864 și celelalte reglementări în vigoare la momentul semnării Ordinilor din 1991.

De asemenea, se susține că instanța de apel a încălcat normele legale privind dreptul asupra palmaresului sportiv - art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă raportat la Legea nr. 69/2000 și Legea nr. 29/1967, reținându-se în mod nelegal caracterul de drept principal, iar nu accesoriu al dreptului la palmares.

Reglementarea palmaresului se regăsește în art. 1 alin. 2 și art. 13 alin. 1 din Legea nr. 69/2000, conform căreia, scopul activității sportive reprezintă obținerea unor victorii - palmaresul ce se solicită a fi recunoscut recurentelor.

Palmaresul alături de drepturile derivate din acesta reprezintă bunuri încorporate, fără valoare contabilă. Cele mai importante elemente care nu doar formează, ci chiar sunt clubul în sine sunt cele nepatrimoniale: palmares, istorie, culori.

Așadar, dreptul de proprietate asupra palmaresului sportiv este un drept personal nepatrimonial, subiectiv, indisolubil legat de entitatea, echipa, ce participă în competiție și asigură continuitate activității sportive, fiind un drept absolut, opozabil *erga omnes*, dar în același timp accesoriu echipei care l-a obținut.

Din istoricul organizării activității sportive a Clubului Sportiv Universitatea Craiova se arată că în anul 1991 a intervenit o nouă organizare legală a activității sportive de performanță astfel încât Clubul Sportiv Universitatea Craiova s-a scindat în două entități sportive, ambele cu personalitate juridică proprie.

Din acel moment și-a încetat activitatea secția de fotbal a acestui club sportiv, astfel că, s-a născut un subiect de drept nou, care, însă, a încorporat tot ceea ce a reprezentat secția de fotbal a Clubului Sportiv Universitatea Craiova, de vreme ce această secție a fost desființată prin voința legiuitorului.

Așa fiind, în urma acestor operațiuni juridice, au apărut două persoane juridice distincte, cu patrimoniu propriu.

Transformarea formei juridice a cluburilor sportive a fost impusă de noile realități economice și sociale precum și de dispozițiile Legii nr. 69/2000, care au avut drept consecință și reorganizarea Secției de Fotbal și separarea acesteia de Clubul Sportiv prin dobândirea propriei personalități juridice, distinctă de cea a Clubului Sportiv, începând cu anul 1991 prin înființarea unei noi entități ce a organizat activitatea fotbalistică, aspecte obiective care dovedesc transmiterea clubului de fotbal și implicit a palmaresului acestuia, pe calea legală, de la Clubul Sportiv Universitatea Craiova la pârâta Fotbal Club U Craiova SA și ulterior la U Craiova 1948 SA.

Noua entitate ce a avut ca obiect organizarea activității fotbalistice a preluat și continuat activitatea și tradiția echipei de fotbal Universitatea Craiova situație de fapt tradusă prin participarea neîntreruptă în competițiile de fotbal și preluarea respectiv completarea palmaresului ce face obiectul cauzei deduse judecății.

În acest timp, Clubul Sportiv Universitatea Craiova nu a mai avut legătură cu activitatea sportivă și competițională de fotbal a Clubului Universitatea Craiova după anul 1991 astfel cum atestă adresa FRF nr. 599/10.03.2017, depusă la dosar, din care rezultă că din luna ianuarie 2002 și până la data adresei nu a existat niciun membru afiliat la FRF cu denumirea Clubul Sportiv Universitatea Craiova și implicit nici nu a participat la competiții de fotbal profesionist.

Ca atare, recurentele Fotbal Club U Craiova-în faliment și U Craiova 1948 SA sunt titularele dreptului de proprietate asupra palmaresului, în calitate de continuatoare a entității creată ca urmare a transferului secției și echipei de fotbal, anterior menționate, pe care nu l-au pierdut niciodată din patrimoniul propriu.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat în jurisprudența sa, de exemplu în cauza Marcks împotriva Belgiei, 1979 importanța respectării principiului securității juridice, considerat ca fiind în mod necesar inerent atât dreptului Convenției, cât și dreptului comunitar.

Mai arată recurentele, că instanța de apel a încălcat și aplicat eronat normele de drept material privind specificul sportiv și fotbalistic al speței și continuitatea activităților fotbalistice ale recurentelor - art. 488 alin. 1 pct. 5 și pct. 8 Cod procedură civilă raportat la dispozițiile Legii nr. 69/2000 și Legii nr. 29/1967.

Procedând astfel, instanța de apel a ignorat specificul obiectului dosarului încălcând art. 29 și art. 32 Cod procedură civilă privind definiția și condițiile de exercitare a acțiunii civile, precum și art. 26-33 din Legea nr. 69/2000, respectiv art. 14 și Anexa 3 din Legea nr. 29/1967.

Ignorând specificul pe de o parte, general, sportiv, iar pe de altă parte, fotbalistic, al obiectului dosarului și procedând la analiza cauzei fără să ia în considerare specificul activității fotbalistice și consecințele aferente în plan juridic, rezultă că practic, instanța de apel a soluționat cauza fără să intre în cercetarea reală și efectivă a fondului cauzei, astfel cum s-a arătat, cu încălcarea dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 par. 1 CEDO, motiv de casare încadrat pe art. 488 alin. 1 pct. 5 și pct. 8 Cod procedură civilă.

Se arată că, continuitatea activităților sportive și competiționale ale clubului de fotbal Universitatea Craiova are semnificația juridică a preluării palmaresului acestuia.

Palmaresul nu se regăsește în patrimoniul vreunei persoane, nefiind un drept patrimonial astfel că numai persoana juridică care administrează echipa aflată în competiție poate să-l invoce, în cazul de față Fotbal Club U Craiova SA, în calitate de continuator al activității competițional fotbalistice, fără a emite pretenții că l-ar deține în proprietate.

Continuarea de către această entitate a activității fotbalistice nu ar fi putut să existe în lipsa palmaresului deoarece, conform Statutului FRF, a normelor și regulamentelor în materie adoptate de FRF și FIFA nu există posibilitatea legală de a participa cu o echipă nou înființată direct într-o competiție sportivă profesionistă organizată în România, la nivelul eșalonului ligii I de FRF/LPF.

De altfel, în lipsa palmaresului nu exista posibilitatea legală de a continua activitatea competițională din locul în clasament respectiv din eșalonul în care se afla echipa în cauză la data preluării activității competiționale de către noua entitate formată, ori aceasta a preluat clubul și implicit echipa de fotbal Universitatea Craiova

în anul 1991 și a continuat activitatea fotbalistică competițională în calendarul competițional următor ocupând același loc în clasament din Divizia A.

În ceea ce privește afilierea la Federația Națională de Fotbal se arată că Fotbal Club U Craiova SA este membru fondator al Federației Române de Fotbal (FRF), înregistrată în 1991, care reprezintă forul juridic și forma de organizare a activității sportive specifice speței care certifică afilierea cluburilor, dar și palmaresul acestora.

Or, intimata-reclamantă Club Sportiv Universitatea Craiova nu a probat în niciun mod o înregistrare la FRF ori certificare de către FRF a palmaresului solicitat prin prezentul dosar.

Pe de altă parte, în perioada 1991-2013, intimata-reclamantă Club Sportiv Universitatea Craiova nu a fost afiliată la Federația Română de Fotbal și nu a avut dreptul de a desfășura și nu a desfășurat în concret activități în plan fotbalistic, aspect probat prin adresa FRF anterior menționată.

Prin urmare, în condițiile în care intimata-reclamantă nu a fost afiliată la FRF, nu a avut dreptul de a desfășura activități fotbalistice și nici nu a desfășurat în concret astfel de activități în perioada 1991-2013, ci doar după ce prin manopere dolozive s-a operat dezafilierea recurentei rezultă cu evidență că palmaresul solicitat prin prezenta acțiune nu aparține în realitate intimitei-reclamante, ci recurentelor.

În ceea ce privește legătura cu echipa de fotbal, se arată că din punct de vedere juridic singura concluzie acceptabilă este că palmaresul creat de echipa de fotbal Craiova Maxima a rămas la secția de fotbal, deci a urmat entitatea care l-a creat și căreia i-a fost acordat, echipa de fotbal, care în mod evident aparține secției de fotbal și deci entității Fotbal Club U Craiova, care a preluat și este continuatorul, din anul 1991, a activității Clubului de Fotbal Universitatea Craiova.

Palmaresul echipei de fotbal a fost creat de echipa de fotbal, toate rezultatele, victoriile, premiile, clasările, care compun palmaresul, au fost acordate echipei de fotbal, au fost obținute pe teren prin activitatea de zi cu zi a echipei de fotbal și deci aparțin, în cele din urmă, echipei de fotbal, lato sensu.

Ca atare, nu se poate spune în niciun caz că palmaresul echipei de fotbal ar aparține entității care a rămas după desprinderea secției de fotbal, care nu a mai avut legătură cu fotbalul și nici dreptul să desfășoare activități în legătură cu fotbalul, ci în mod evident palmaresul a urmat entitatea de care a fost obținut, de care a fost creat, căreia i-a fost acordat.

În concluzie, o echipa de fotbal nu poate fi disociată de palmaresul său, acesta aparține exclusiv echipei și nu proprietarilor vremelnici ai acesteia.

Transferul echipei are drept efect și transferul palmaresului, potrivit principiului de drept *accessorium sequitur principale*, adagiul latin folosit pentru a exprima regula, potrivit căreia, bunul sau valoarea accesorie urmează soarta juridică a bunului principal de care depinde.

Astfel, noua entitate ce a organizat activitatea fotbalistică după desprindere a făcut publică deținerea echipei și a palmaresului asociat acesteia încă din anul 1991, aspect de notorietate, utilizarea realizându-se în mod public, legitim și unanim recunoscut, fapt rezultat atât din presa internă cât și din cea internațională, iar toate aceste aspecte nu au fost analizate în niciun mod de instanța de apel.

Mai susțin recurențele, că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material privind interpretarea Ordinului din 1991 privind separarea secției de fotbal a Clubului Universitatea Craiova și protocolul de predare-primire a activelor și pasivelor nr. 1937/18.02.1991 - art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă raportat la art. 977-985 Cod civil de la 1864 și art. 1266-1269 Cod civil de la 2011.

În acest sens, se susține că este nelegală afirmația instanței de apel, conform căreia, neinclusiunea în protocolul de predare-primire a activelor și pasivelor a palmaresului ar duce la concluzia că acest palmares ar fi rămas la Clubul din care s-a desprins secția de fotbal.

Astfel, ordinele și protocoalele invocate de intimat și de instanța de apel, nu au reglementat și nu puteau reglementa decât transmiterea bunurilor materiale, iar nu a drepturilor personal nepatrimoniale ori a bunurilor incorporale între cele două entități, respectiv Clubul și Secția de fotbal desprinsă și preluată de noua entitate înființată.

Acestea nu au prevăzut faptul că se transmite palmaresul de la club la secția de fotbal deoarece palmaresul nici nu putea fi predat fiind un bun incorporal, iar pe de altă parte era logic și evident din punct de vedere juridic și factual că palmaresul creat de și obținut de echipa de fotbal urmează echipa de fotbal. Cu toate acestea, au fost predate noii entități trofeele câștigate de echipa de fotbal, respectiv cupe și medalii ce se aflau în patrimoniul secției de fotbal.

Or, în condițiile în care o astfel de transmisiune nu a fost prevăzută, logic, palmaresul a rămas în proprietatea și posesia entității care l-a obținut, secția de fotbal, chiar dacă aceasta s-a desprins de club și a luat forma unei entități nou înființate în anul 1991.

Faptul că nu era necesar și nici posibil ca prin Protocolul de predare a activelor și pasivelor nr. 1937/18.02.1991 încheiat între Clubul Sportiv Universitatea Craiova și Fotbal Club Universitatea Craiova să fie menționat palmaresul istoric rezultă din caracterul de act care a consemnat doar un transfer material de la club către secția de fotbal desprinsă, astfel cum rezultă și din dispozițiile art. 78 și urm., inclusiv art. 80 ale Legii nr. 69/2000, care reglementează baza materială pentru activitatea sportivă și transmiterea pe bază de protocol.

Prin urmare, protocolul invocat de instanța de apel a consemnat doar un transfer de bunuri materiale necesare pentru continuarea activității de secția de fotbal desprinsă, însă în mod evident nu era necesară consemnarea unui pretins transfer al drepturilor asupra palmaresului.

În acest sens, se arată că instanța de apel a analizat superficial doar protocolul indicat de predare a activelor și pasivelor nr. 1937/18.02.1991, fără să analizeze și să coreleze acest protocol cu Ordinele din 1991 și celelalte 2 Protocoale.

Mai susțin recurențele, că instanța de apel a încălcat normele legale privind transmisiunea patrimoniului în cazul persoanelor juridice - art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă raportat la art. 41 și urm. (art. 41-42, art. 47 al. 2) din Decretul nr. 31/1954), iar în opinia acestora, operațiunea juridică care a intervenit în speță în anul 1991 și care se impune a fi analizată și care nu a fost analizată sub nicio formă de instanța de apel a fost o reorganizare a Clubului Sportiv Universitatea Craiova, sub forma divizării.

Așa fiind, analizând în ansamblu ordinele evocate în cauză se constată că la momentul 1991 au fost create 2 entități noi, în sensul că nu doar secția de fotbal s-a desprins din Clubul de fotbal, ci și intimata-reclamantă Clubul Sportiv Universitatea Craiova a fost înființată prin aceleași acte.

În acest sens, recurențele consideră că la momentul anului 1991 a operat o divizare totală a Clubului Universitatea Craiova, din care s-au născut două entități noi: Secția de fotbal desprinsă și constituită în Fotbal Club Universitatea Craiova, care a desfășurat activități de fotbal și Clubul Sportiv Universitatea Craiova, care nu a fost autorizat și nu a desfășurat activități de fotbal decât ulterior Ordinului 5794/24.09.2012, intimata-reclamantă fiind înființată ca un club sportiv universitar, fără secție de fotbal.

Oricum, și dacă s-ar considera că în speță a operat doar o divizare parțială a clubului sportiv Universitatea Craiova, din care s-a desprins secția de fotbal, raționamentul expus în continuare rămâne valabil și în consecință, intimata-reclamantă Club Sportiv Universitatea Craiova era necesar să dovedească că a deținut, păstrat ori preluat palmaresul asupra căruia invocă drepturi.

Din probatoriul administrat în toate ciclurile procesuale, dar neanalizat de instanța de apel în rejudecare, rezultă că întrucât activitatea fotbalistică a fost desfășurată doar de noul club înființat Fotbal Club Universitatea Craiova, aceasta a presupus și folosirea palmaresului, ceea ce demonstrează că palmaresul nu a fost deținut și nici folosit de noul Club Sportiv Universitatea Craiova, care nu mai avea secție de fotbal.

Ca atare, nu era necesară probarea în mod expres a transmiterii drepturilor ori bunurilor, mai ales a drepturilor personal nepatrimoniale.

Cu toate acestea, sub aspectul dovedirii transmiterii dreptului asupra palmaresului este elocvent faptul că noua entitate Fotbal Club Universitatea Craiova născută în urma divizării a preluat acest palmares întrucât a putut să continue competițiile în care vechea entitate fotbalistică era angrenată anterior divizării, preluând punctele obținute de vechea entitate în ediția de campionat 1990-1991 până la momentul desprinderii (februarie 1991) și continuând competiția Cupa României

din faza sferturilor de finală, fază în care se calificase vechea entitate anterior procesului de divizare.

În esență, palmaresul a fost creat de echipa de fotbal și aparține echipei de fotbal Universitatea Craiova și ca atare, având în vedere natura acestuia de bun incorporal, respectiv drept personal nepatrimonial, cu caracter accesoriu, este strâns legat de soarta persoanei care l-a creat, adică de soarta echipei de fotbal.

Ca atare, prin desprinderea secției de fotbal în anul 1991, echipa de fotbal a plecat odată cu secția de fotbal, însă a rămas aceeași echipă ca și cea care anterioară, activând la clubul Universitatea Craiova, a obținut palmaresul respectiv.

Așa fiind, rezultă cu evidență că palmaresul a urmat soarta echipei de fotbal și deci a fost preluat de aceasta în cadrul noului club înființat, care de fapt a preluat și continuat activitatea secției de fotbal a clubului, deci a echipei de fotbal.

Prin urmare, caracterul de drept personal nepatrimonial arată legătura strânsă cu titularul acestui drept, fiind de esența sa caracterul *in personam*, strict personal, iar pe de altă parte caracterul de drept/bun accesoriu arată că acest bun incorporal, a urmat soarta titularului dreptului aferent - *accessorium sequitur principale*.

Așadar, contrar concluziei instanței de apel, rezultă că în anul 1991 a operat transferul palmaresului de la clubul de fotbal Universitatea Craiova către entitatea nou creată prin separarea secției de fotbal, care practic a preluat echipa de fotbal Universitatea Craiova.

Transferul a operat atât în virtutea caracterului dreptului asupra palmaresului anterior menționat, cât și ca efect al legii, mai exact în temeiul Ordinelor din 1991 menționate, iar concluzia instanței de apel, dedusă doar dintr-o serie de prezumții, privind păstrarea palmaresului echipei de fotbal de entitatea din care s-a desprins secția de fotbal, intimata-reclamantă, care nu avea secție de fotbal și nici dreptul să desfășoare activități de și în legătură cu fotbalul, este un non-sens atât logic, cât și juridic.

Recurentele mai susțin încălcarea de către instanța de apel a normelor legale privind succesiunea sportivă - art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă.

Astfel, în aplicarea regulamentelor UEFA, anumitor cluburi li s-a interzis participarea în competițiile europene, spre exemplu, situația clubului CSU Craiova (România) în 2015 etc., acele noi entități fiind afiliate la federațiile lor naționale de mai puțin de 3 ani la momentul depunerii cererii de participare și neputând beneficia de acordarea unei excepții în acest sens.

Prin urmare, chiar intimata-reclamantă Club Sportiv Universitatea Craiova, nu a putut participa în competițiile europene în anul 2015 întrucât nu a avut permisiunea din partea UEFA, forul competent european întrucât nu a fost afiliată la Federația Română de Fotbal de mai mult de 3 ani la acel moment, așa încât, intimata-reclamantă, care a fost afiliată în anul 2013 și căreia în anul 2015 UEFA i-a interzis participarea în competițiile europene de fotbal, nu este succesoarea fotbalistică a echipei de fotbal

Craiova Maxima și nici a Clubului Universitatea Craiova din 1948 și ca atare nu este îndreptățită să pretindă palmaresul echipei de fotbal Craiova Maxima și al Clubului Universitatea Craiova din 1948.

Intr-o altă critică, se arată că instanța de apel a încălcat normele de drept material privind numele comercial, marcă și drepturile conferite de aceasta stabilind în mod nelegal o pretinsă legătură între marca și palmaresul echipei de fotbal Universitatea Craiova - art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă raportat la dispozițiile Legii nr. 84/1998 și art. 8 din Convenția de la Paris din 1883 privind protecția proprietății industriale.

Astfel, decizia recurată ignoră în mod nelegal că drepturile conferite de marcă - reglementate de art. 39 și urm. din actuala formă a Legii nr. 84/1998, reglementare similară cu cea anterioară și drepturile conferite de palmares sunt diferite și nu se confundă nici în general și cu atât mai puțin în prezentul dosar în condițiile în care nu există nicio legătură între palmares și vreo marcă deținută de intimat, care să prezinte relevanță în prezentul dosar, context în care recurentele fac trimitere la toate argumentele indicate la motivul de casare privind inexistența puterii de lucru judecat a hotărârilor pronunțate în dosarul nr. 3734/3/2013, din care rezultă și inexistența vreunei legături statuate în acel dosar între marcă și palmares.

În opinia recurentelor, raționamentul deciziei recurate sub acest aspect este nelegal și pentru că nici în acest caz nu se indică de instanța de apel niciun text legal care să argumenteze soluția propusă, toate argumentele prezentate ducând la concluzia unei judecăți în echitate efectuată de instanța de apel.

În acest sens se arată că în niciun caz nu a fost recunoscut dreptul asupra mărcii, indicat de instanța de apel, în patrimoniul intimatului-reclamant, câtă vreme se află încă pe rol mai multe litigii privind dreptul asupra mărcilor invocate de ambele părți - recurente și intimat-reclamant.

Ca atare, nu se poate vorbi în niciun caz de o singură marcă, respectiv cea care a format obiectul dosarului nr. 3734/3/2013, care ar fi în măsură să atribuie toate drepturile de proprietate intelectuală în legătură cu echipa Craiova Maxima către intimat-reclamant.

În cauză, nu sunt îndeplinite condițiile, întrucât singurele îndreptățite să folosească marca notorie cu element figurativ cu leu sunt recurentele, aspect care oricum formează obiectul altor dosare dintre aceleași părți, sens în care se menționează că intimatele nu pot beneficia de protecția exclusivă asupra cuvintelor „Universitatea”, respectiv „Craiova” ori club sportiv, care constituie elemente uzuale în domeniul de activitate al părților, au grad redus de distinctivitate și ca atare, intimatele nu pot beneficia de drepturi exclusive asupra acestora, cu atât mai mult cu cât recurentele își desfășoară activitatea și au sediul social în Craiova.

Așadar, nici considerentele deciziei de casare nu pot constitui un temei pentru încălcarea unor dispoziții legale imperative exprese, anterior menționate, și nici pentru

modificarea obiectului, cauzei și temeiului acțiunii introductive, iar pe de altă parte, referirea la dosarul anterior nr. 3734/3/2013 este străină de natura cauzei, întrucât în acel dosar și în respectivele hotărâri judecătorești nu a fost analizat palmaresul și nu s-a stabilit o legătură între marcă și palmares.

Pentru aceste motive, recurențele solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat în cauză și deus la dosar.

Prin întâmpinarea deusă la 16 noiembrie 2023, recurențele FC 1948 Craiova Fotbal Club SA (fostă U Craiova 1948 SA), FC U Craiova SA - prin lichidator judiciar Expert Com SRL, Peluza Sud, Comunitatea Suporterilor F.C. Universitatea Craiova (fostă Asociația pentru Sprijinirea Fotbalului Craiovean) și Fan Club Universitatea Craiova - Legiunea XIII, au solicitat admiterea recursului formulat de FOTBAL CLUB U CRAIOVA SA - prin lichidator judiciar Agenția de Insolvență SPRL, precum și recursul acestora formulat în cauză.

Prin întâmpinarea deusă la 22 decembrie 2023, intimata-reclamantă U CRAIOVA 1948 CLUB SPORTIV SA (fostă Club Sportiv U Craiova) a solicitat respingerea ca nefondate a cererilor de recurs formulate împotriva încheierii din 14 iunie 2023 și a deciziei atacate. Totodată, intimata a deus și note scrise la 20 noiembrie 2023.

III. PUNCTUL DE VEDERE AL RAPORTORULUI

Pe baza recursurilor și a întâmpinărilor s-a procedat la analiza admisibilității în principiu a recursurilor.

1. Asupra regularității recursului

Raportat la dispozițiile art. 486 alin. 2 Cod procedură civilă, magistratul-asistent raportor constată că recursul recurenteii-pârâte FOTBAL CLUB U CRAIOVA SA - prin lichidator judiciar Agenția de Insolvență SPRL este legal scutit de la plata taxei judiciare de timbru, conform art. 29 alin. 1 lit. e) din OUG nr. 80/2013 și art. 115 din Legea nr. 115/2014.

Raportat la dispozițiile art. 486 alin. 2 Cod procedură civilă, magistratul-asistent raportor constată că recursul recurenților U Craiova 1948 SA, Peluza Sud, Fan Club Universitatea Craiova - Legiunea XIII, Comunitatea Suporterilor FC Universitatea Craiova și FC U Craiova SA a fost timbrat, în solidar, cu 200 lei taxă judiciară de timbru, conform art. 24 alin. 1 și 2 din OUG nr. 80/2013, filele 201, 207, 209 dosar recurs.

Recursul recurenteii-pârâte FOTBAL CLUB U CRAIOVA SA - prin lichidator judiciar Agenția de Insolvență SPRL este declarat și motivat în cadrul termenului procedural prevăzut de art. 485 Cod procedură civilă, având în vedere că cererea de

recurs a fost depusă la data de 21 august 2023, fila 9 dosar recurs, iar decizia a fost comunicată la data de 21 iulie 2023, fila 332 dosar apel.

Recursul recurenților U Craiova 1948 SA, Peluza Sud, Fan Club Universitatea Craiova – Legiunea XIII, Comunitatea Suporterilor FC Universitatea Craiova și FC U Craiova SA este declarat și motivat în cadrul termenului procedural prevăzut de art. 485 Cod procedură civilă, având în vedere că cererea de recurs a fost depusă la data de 21 august 2023, fila 12 dosar recurs, iar decizia a fost comunicată la data 21 iulie 2023, filele 333-337 dosar apel.

Condițiile de formă prevăzute de art. 486 alin.1 și 2 Cod procedură civilă sunt îndeplinite.

2. Verificarea încadrării motivelor de casare prevăzute de art. 488 alin. 1 Cod procedură civilă.

Recursul recurenteii-pârâte FOTBAL CLUB U CRAIOVA SA - prin lichidator judiciar Agenția de Insolvență SPRL.

În raport de aspectele criticate, magistratul-asistent raportor constată că recursul vizează dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, iar din criticile evocate se constată că motivele de recurs, astfel cum au fost formulate, pot fi analizate din această perspectivă.

Critica întemeiată pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, se referă la dreptul de proprietate, care nu se pierde prin neuz și la faptul că instanța de apel a desconsiderat împrejurarea că dreptul de proprietate asupra unui bun imobil se poate dobândi în mod legal doar prin uz.

Totodată, se mai arată că instanța de apel a făcut abstracție de activitatea sportivă a părților din prezentul dosar, cu toate că există o legătură între dreptul asupra mărcii și dreptul asupra palmaresului, condiții în care, dreptul asupra unei mărci se stinge prin neuz.

Recursul recurenților U Craiova 1948 SA, Peluza Sud, Fan Club Universitatea Craiova – Legiunea XIII, Comunitatea Suporterilor FC Universitatea Craiova și FC U Craiova SA.

În raport de aspectele criticate, magistratul-asistent raportor constată că recursul vizează dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 3, 5, 6, 7 și 8 Cod procedură civilă, iar din criticile evocate se constată că motivele de recurs, astfel cum au fost formulate, pot fi analizate din această perspectivă.

În susținerea motivului de recurs, prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 5 Cod procedură civilă, recurențele consideră că instanța de apel nu a respectat îndrumările deciziei de casare, încălcând astfel dispozițiile art. 501 alin. 1, 2, 3 din același Cod, iar prin necercetarea fondului, instanța de apel a încălcat principiului contradictorialității, al dreptului la apărare și al dreptului la un proces echitabil ce vizau dispozițiile art. 6,

13, 14 Cod procedură civilă și art. 6 par.1 CEDO, aspecte ce fac referire și la încheierea atacată din 14 iunie 2023.

Totodată, se susține încălcarea dispozițiilor art. 249 și urm., art. 264 - 265 Cod procedură civilă prin ignorarea înscrisurilor administrate de recurente, precum și faptul că instanța de apel a schimbat nelegal cauza, obiectul și temeiul acțiunii încălcând astfel, limitele efectului devolutiv al apelului - art. 477- 478 Cod procedură civilă, fiind evocate și excepțiile procesuale de ordine publică ce vizau dispozițiile art. 32, 33 și 35 Cod procedură civilă.

În ceea ce privește motivul de recurs, prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod procedură civilă, recurente susțin că decizia recurată pe de o parte este nemotivată, iar pe de altă parte cuprinde motive contradictorii și străine de natura pricinii.

Critica întemeiată pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 3 Cod procedură civilă vizează încălcarea competenței de ordine publică rezultată din dispozițiile art. 58 din Statutul FRF, prin care se instituie în mod imperativ obligația soluționării respectivelor litigii doar de către comisiile cu atribuții jurisdicționale ale FRF, corelativ cu interdicția soluționării acestor litigii de către instanțele judecătorești.

Prin decizia recurată s-a susținut că s-a încălcat autoritatea de lucru judecat a hotărârilor judecătorești definitive care atestă calitatea recurentelor de continuatoare de drept a clubului de fotbal Universitatea Craiova, motiv de recurs circumscris art. 488 alin. 1 pct. 7 Cod procedură civilă.

În ceea ce privește art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, se susține că instanța de apel a reținut în mod nelegal că dreptul asupra palmaresului aparține intimei Club Sportiv Universitatea Craiova încălcând și aplicând greșit normele care reglementează palmaresul sportiv, natura juridică a dreptului asupra palmaresului, dreptul de proprietate și transmisiunea drepturilor din patrimoniul persoanei juridice fiind încălcate dispozițiile Legii nr. 69/2000, Legii nr. 29/1967, Decretul nr. 31/1954, art. 480 Cod civil de la 1864.

În speță, se apreciază că nu sunt incidente dispozițiile art. 488 alin. 2 Cod procedură civilă.

În raport de dispozițiile art. 489 alin. 3 Cod procedură civilă, nu au fost identificate motive de ordine publică, ce ar putea fi invocate din oficiu în cauză.

3. Concluzia raportorului asupra admisibilității în principiu

Recursurile au ca obiect decizia civilă nr. 360/A din 10 iulie 2023 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – Secția de insolvență, societăți, concurență neloială și litigii decurgând din exploatarea unei întreprinderi și încheierea din 14 iunie 2023 pronunțată de aceeași instanță.

Potrivit dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, astfel cum a fost modificat prin art. III pct. 3 din Legea nr. 310/2018, decizia atacată este susceptibilă de a fi atacată cu recurs.

IV. CONCLUZII

În raport cu dispozițiile legale evocate, opinia raportorului este în sensul că recursurile sunt admisibile în principiu.

În aplicarea dispozițiilor art. 493 alin. 4 din Codul de procedură civilă, prezentul raport se va analiza în completul de filtru.

Prezentul raport se comunică părților.

În termen de 10 zile de la comunicare, părțile pot depune, în scris, un punct de vedere asupra raportului.

RAPORTOR,
Magistrat-asistent,
Livia Negrea

Întocmit: 15 februarie 2024

